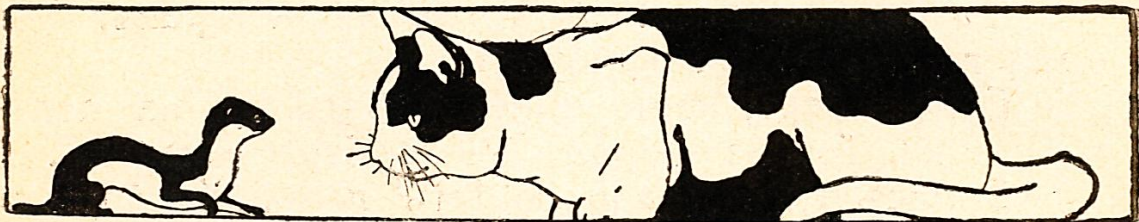

— „Внимание!“ казалъ той и се нагърбушилъ. И чулъ той гласа на невѣстулката:

— „Добъръ вечеръ, господинъ Мърморанко! Не се смущавай отъ мене.“

— „Тихо!“ казалъ ядосано Мърморанко. „Съ брътвежа си ще пропждишъ мишките“.

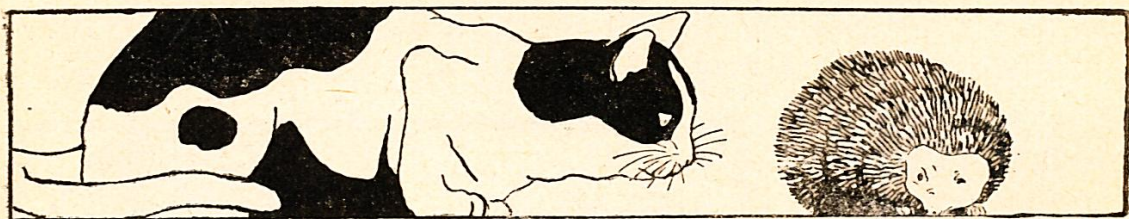
— „Мишките ли?“ запитала насмѣшливо невѣстулката. — „Азъ дебня вече цѣлъ часъ за мишки, ала напраздно!“

— „И тя!“ казалъ гнѣвно Мърморанко, скокналъ отъ прозорчето и измякалъ отъ болка: въ бързината билъ скочилъ на единъ ежъ.

Ежътъ вечерялъ. Той гаврътналъ котарака отъ гърба си и пакъ продължилъ.

— „Хубава, мека кожа имашъ, нѣма що да се каже!“ казалъ Мърморанко, като се заоблизвалъ.

— „И за твоите слѣпи очи нѣма какво да се каже!“ отвърналъ ежътъ, като мляскалъ.

— „Сигурно, той мляска отъ гладъ“, помислилъ си котаракътъ. Ежътъ го погледналъ.

— „Бихъ те поканилъ на вечеря, ала една мишка не стига за двамина. Повече не можахъ тази вечеръ да уловя“.

— „Изглежда, че цѣлиятъ свѣтъ се храни съ мишки!“ въздъхналъ котаракътъ. „Ако не искамъ да умра отъ гладъ, трѣбва да се махна отъ тука. Може би, въ гората ще бжде по-добър“.

Казалъ той това и напустналъ кжщата.